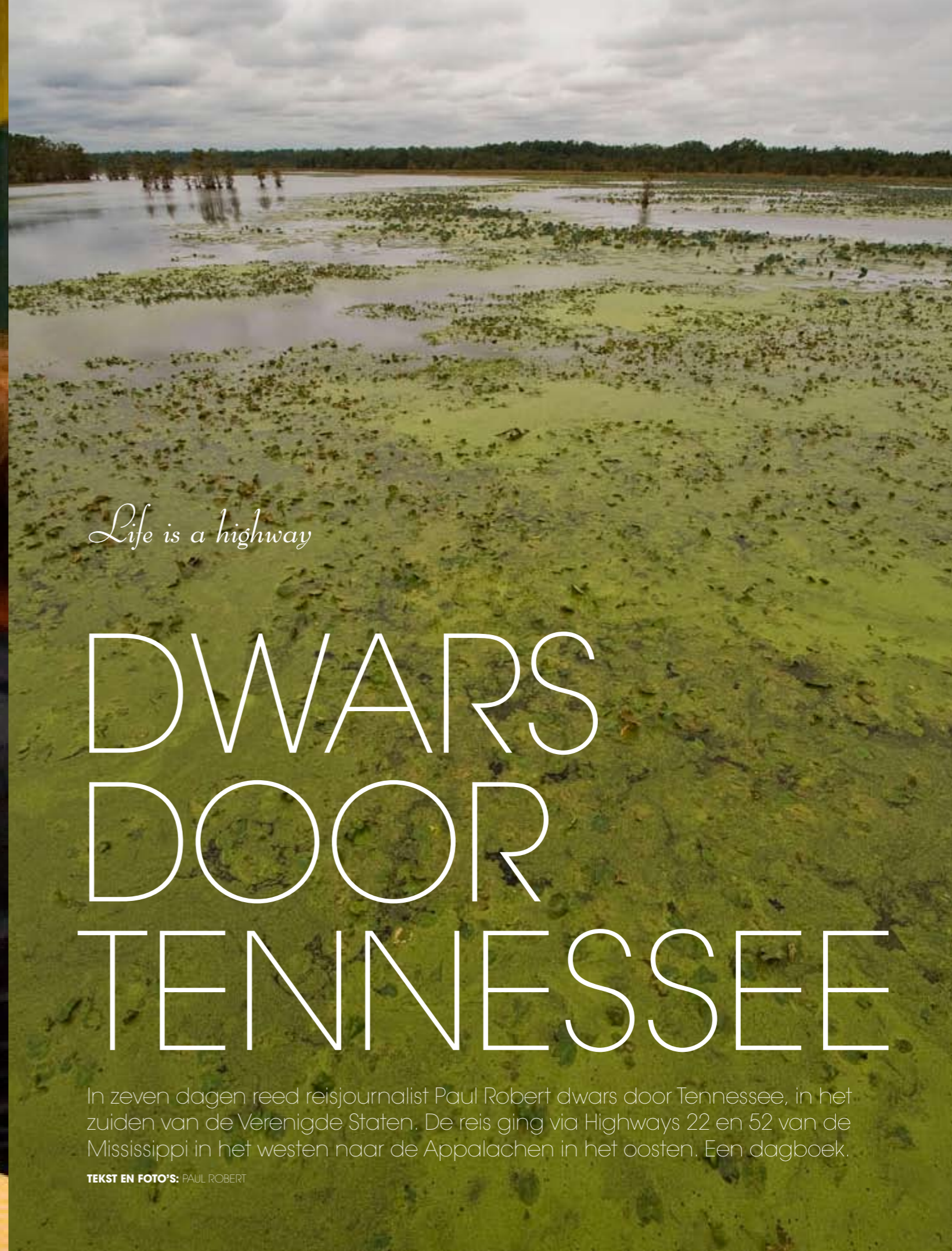

< een trouwkapelletje, restaurants en winkeltjes. Het is tot het uiterste gedecoreerd, alsof we zitten te eten op de tak van een kerstboom. Het eten is uitstekend. Dat is een vaen trouwkapelletje, restaurants en winkeltjes. Het is tot het uiter

Life is a highway

DWARS DOOR TENNESSEE

In zeven dagen reed reisjournalist Paul Robert dwars door Tennessee, in het zuiden van de Verenigde Staten. De reis ging via Highways 22 en 52 van de Mississippi in het westen naar de Appalachen in het oosten. Een dagboek.

TEKST EN FOTO'S: PAUL ROBERT

Maandag

“Zie je die boom daar? Daar zitten er een stuk of 15 in”, zegt de man in de overall die net lokaas uit een grote bak geschept heeft. Het is vroeg in de ochtend. Ik sta voor het Blue Bank Resort aan de oever van Reelfoot Lake, vlakbij de Mississippi. Mijn vraag was waar ik arenden kan zien.

Het meer, dat in 1812 achterbleef nadat een reusachtige aardbeving de loop van de Mississippi verlegde, is een natuurreservaat voor de nationale vogel van Amerika. De mensen komen hier om te vogelen en te vissen. Het zit vol meervallen en andere stevige vechters. Ik had de grote zwarte vogels in de hoge boom aan de oever zien zitten, maar kon me nauwelijks voorstellen dat dit echt arenden waren. Bij ons rijden mensen honderden kilometers om naar dat ene paartje in de Oostvaardersplassen te kijken. Even later volg ik Highway 22 langs de oever van het meer. Overal zie ik arenden vliegen. Er zitten er zelfs een paar vlak naast de weg. Vergissing. Als ik dichterbij kom blijken dat gieren te zijn, met een dode wasbeer.

De enige plek waar ik geen vogels zie is in het moeras, verderop. Ik volg een houten wandelpad door het moeras om cypressen te bekijken, de merkwaardige bomen die midden in het water groeien. De wortels steken er als knieën bovenuit. Hier vliegen alleen muskieten.

Dinsdag

De tweebaans highway golft door het glooiende landschap van noord Tennessee. Bos, weilanden, velden met tabak. We komen door dorpen met trotse namen: Paris, Dresden. Dit zijn de dorpen die zijn opgebouwd rond een dorpsplein met een rechtbank en politiepost. Daarlangs loopt Main Street, met de kerk, de winkels. Dat dorpsleven wordt bedreigd. De grote winkel- en restaurantketens hebben het economische leven verplaatst naar goedkope weilandwinkels. Maar op veel plaatsen werken bewoners en winkeliers hard aan het herstel van hun Main Street. De typische gebouwen met de rechte gevels worden gerestaureerd en winkels zijn weer open. Dit is een stuk van Amerika waar toeristen uit Europa zeldzaam zijn. Als we aan de praat raken met mensen reageren ze bijna verbaasd. “Wat doe je hier in hemelsnaam?” Iedere keer geven we hetzelfde antwoord: “We zijn op zoek naar het ouderwetse, ‘echte’ Amerika.” Dat snappen ze.

‘s Avonds logeren we in de Fishtail Lodge aan Kentucky Lake. Gastvrijheid alom. De vader van de eigenaresse (hij is 94) laat zijn verzameling antieke auto’s zien. Prachtige man. Mooie auto’s. De eigenaresse stuurt ons naar een pizzatent aan de andere kant van de weg. Het is karaoke-avond. Pizza, cola en karaoke onder de tl-balken.

Woensdag

Tussen de Tennessee River en de Cumberland River ligt het Land Between the Lakes. Het is een groot natuurreservaat. Nooit geweten dat Amerika zoveel natuurparken had. Yellowstone en de Grand Canyon kent iedereen, maar in het hele land bestaat een netwerk van honderden parken. In het Land Between the Lakes wemelt het van de wilde kalkoenen, arenden, herten, elanden en zelfs bizonnen die er een groot, afgebakend terrein hebben waar je met de auto doorheen kunt rijden als door een safaripark.

Smalle bospaden leiden her en der naar uitkijpunten aan de rivieren. Aan het water staan prachtige witte reigers. Aan het eind van het bospad ligt een begraafplaatsje op een grasveld tussen de bomen. De graven gaan terug tot de 19de eeuw. Als we terugrijden naar de hoofdweg schieten er kalkoenen voor ons uit. Mooie beesten.

De noordkant van het park ligt in Kentucky. We komen terecht in Patti’s Place, een nagemaakt pioniersdorp met een trouwkapelletje, restaurants en winkeltjes. Het is tot het uiterste gedecoreerd, alsof we zitten te eten op de tak van een kerstboom. Het eten is uitstekend. Dat is een van de verrassingen van deze reis. We hadden ons voorgenomen geen enkele keer in een ketenrestaurant te eten, maar te zoeken naar particuliere eethuisjes en restaurants. Slechts een enkele keer stelt dat teleur.

DE MENSEN
ZIJN NAAR
DIT DORP
GEKOMEN
OM EEN
NIEUW LEVEN
TE BEGIN-
NEN. ZE
WAREN DE
STAD
HELEMAAL
ZAT.

< een trouwkapelletje, restaurants en winkeltjes. Het is tot het uiterste gedecoreerd, alsof we zitten te eten op de tak van een kerstboom. Het eten is uitstekend. Dat is een vaen trouwkapelletje, restaurants en winkeltjes. Het is tot het uiter

< een trouwkapelletje, restaurants en winkeltjes. Het is tot het uiterste gedecoreerd, alsof we zitten te eten op de tak van een kerstboom. Het eten is uitstekend. Dat is een vaen trouwkapelletje, restaurants en winkeltjes. Het is tot het uiter

Donderdag

In Gibson's Cafe op het dorpsplein van Lafayette is het tijd voor een oer-Amerikaanse hamburger. Het is er een om blij van te worden. Echt brood, echt vlees en alles erop en eraan. Eigenaar Miles Gibson komt uit Florida. Hij is naar dit dorp in Noord-Tennessee gekomen om een nieuw leven te beginnen. "Ik was de stad helemaal zat", zegt hij. We treffen op verschillende plaatsen ook een antiquair, een makelaar, een hoteleigenaar, een wijnboer en een biologische boer die vanuit de stad het platteland van Tennessee opzochten. Uit San Francisco, Washington en New York komen ze. Dennis (uit New York) en Debra (uit Oklahoma) Emery trokken naar Red Boiling Springs, een plaats waar vijf verschillende hete bronnen opborrelen uit de heuvels. Ze kochten er een oud, houten hotel uit de jaren twintig. Het is een prachtig gebouw met waranda's aan de voorkant. In de badruimte voor mineraalbaden staan nog baden op pootjes. Je kunt het oude spa-leven voelen. 's Avonds hangen we nog met een glas wijn in de schommelbank op de waranda en proberen ons voor te stellen hoe het hier 80 jaar geleden was. Het kan nauwelijks anders zijn geweest.

Vrijdag

We brengen de dag door bij Dale Hollow, een stuwmeer op de grens met Kentucky. Je kunt hier woonboten huren voor de vakantie. Dat betekent rondvaren op het grillig gevormde meer tussen de bergen, vissen en barbecuen. Dat is leven. We worden uitgenodigd om de avond door te brengen in Byrdstown. In het Dixie Cafe hebben ze op vrijdag live bluegrass muziek en dat mogen we niet missen. Byrdstown ligt een flink eind van de highway op de kruising van twee landwegen. Het is een echt boerendorp. Straatverlichting is er niet. Het Dixie Cafe zit aan het eind van de middag vol. Het is half zes. De avond begint hier vroeg. Als Nederlandse gasten worden we uitgebreid verwelkomd. Buitenlanders zien ze hier niet dagelijks. Op het podium staan The Brimleys. Bluegrass is de traditionele muziek van de blanke boeren uit deze streek. Mandolines, banjo's en gitaren. Het is een uitstekende band. Er wordt meegezongen, maar de sfeer wordt niet echt uitbundig. Misschien komt dat omdat er in dit café geen bier geschonken wordt. In sommige delen van Tennessee bestaat nog een absoluut alcoholverbod. Precies om 8 uur is het afgelopen met de muziek. De nacht begint hier ook vroeg. In het pikkedonker rijden we terug naar onze blokhut aan Dale Hollow.

Zaterdag

Op het glas van de deur staat in gouden letters een datum: 5 oktober 1882. Achter de deur ligt de bibliotheek van Rugby met een collectie van 6.000 19de-eeuwse boeken. Het houten gebouwtje met de bibliotheek is het hart van Rugby, een dorp met 80 inwoners (in het weekend). Het is destijds opgericht door de Engelse schrijver Thomas Hughes die in het wilde oosten van Tennessee een beschaafde samenleving wilde starten met jonge Engelsen van goede komaf. Het dorp met Victoriaanse, houten huizen is bewaard gebleven, inclusief de kerk en de bibliotheek. Dit unieke, historische dorp is het laatste dorp waar Highway 52 dwars doorheen snijdt. "Er is een nieuwe weg aangelegd die om het dorp heen gaat", vertelt Barbara Stagg, directeur van de stichting die Rugby nu beheert. Als die weg eenmaal is aangesloten, komt er alleen nog bestemmingsverkeer door het bos naar het dorp. We blijven eten in dit merkwaardige culturele eiland in het bos. Na de lunch rijden we door naar het eind van Highway 52. Vanaf nu kronkelen de wegen verder de bergen in, naar de Appalachen op de grens met North Carolina en naar de Smoky Mountains. De overdonderende herfstkleuren op de berghellingen trekken toeristen uit heel Amerika. Ze maken vooral uitstapjes vanuit steden als Knoxville en Chattanooga. Waar wij rijden komen we bijna niemand tegen. Dat is een van de extra attracties van zo'n reis over het platteland van Tennessee.

Tennessee

Tennessee is twee en een half keer zo groot als Nederland en heeft ruim 6 miljoen inwoners die vooral in Memphis, Nashville, Chattanooga en Knoxville wonen. De staat is vooral bekend van Graceland en Dollywood, maar heeft veel meer te bieden. Uitgebreide informatie over toeristische hoogtepunten staan op www.tnvacation.com. Meer over Highway 52 en de hier beschreven route staat op www.tn52.com. Tennessee is per vliegtuig bereikbaar vanaf Schiphol. De KLM/Northwest vliegt rechtstreeks op Memphis.